

XXI ESCOLA D'HIVERN DEL PSC - Tarragona, 24.02.07

INTERVENCIÓ DE MIQUEL ICETA

Enguany, el mes de setembre, farà 30 anys que sóc militant socialista. N'estic molt orgullós. No per mi, sinó pel llarg viatge que hem fet tots plegats. I reflexionant sobre aquest viatge, sobre fins a quin punt hem canviat, sobre què és el que ens va moure i què és el que ha de seguir movent-nos, he arribat a una conclusió fonamental: avui cal més PSC que mai.

I vull dedicar aquesta conferència inaugural de l'Escola a defensar vigorosament el nostre projecte polític, pel que té d'original i, per tant, de fidel als orígens, i pel que té de futur. Avui hi crec amb més força i més raons que quan, ple d'il·lusió, desconeixements i ingenuïtats, m'afiliava el setembre del 1977 al Partit Socialista Popular Català.

Els principis dels socialistes catalans

El PSC ha desenvolupat des de 1978 un projecte d'èxit, un projecte reeixit. No sols va aconseguir la unitat socialista sinó que vam aconseguir que el socialisme fos la primera força política del país i la referència imprescindible de les esquerres, sense desmerèixer la història molt rica de les esquerres catalanes i del seu procés d'agregació successiva. Jo crec que encara hem d'aprendre molt d'una història que no coneixem prou bé. Hem de retrobar la història de vells lluitadors, i les moltes aportacions. Però realment fins l'any 1977, després del pacte d'abril i l'aval popular, no s'havia aconseguit que el socialisme fos una força política potent, majoritària i hegemònica en el camp de l'esquerra, i que suscités l'adhesió de tants i tants ciutadans. I hauríem de pensar el perquè. Potser el nostre mèrit individual i col·lectiu? Sens dubte. La història la fan els homes i les dones, els moviments socials, però té a veure també amb els principis que hem defensat sempre, i recordem-los perquè de vegades alguns ens semblen coses que potser les té tothom i, ja veureu, pot ser una mica polèmic.

Què vam decidir quan es va fer el PSC? Vam posar la democràcia en primer lloc, abans de res la democràcia. Unitat civil a Catalunya, un sol poble, per cert,

tallant d'arrel els intents de llavors, i alguns els volen repetir ara, de dividir els catalans en funció del seu lloc de naixement o llengua materna; catalanisme, federalisme i justícia social.

Fixeu-vos-hi bé: democràcia, unitat civil, catalanisme, federalisme, justícia social. Podríem afegir municipalisme i també l'uropeisme. Totes aquestes coses que sembla que tothom comparteix...

Molt breument, per exemple, **municipalisme**: pocs partits es prenen les eleccions municipals com les més importants, uns perquè pensen que preparen les generals, d'altres es volen treure l'espina de les eleccions al Parlament, uns altres perquè només volen posar-hi accents, matisos. Nosaltres volem oferir un compromís amb el conjunt de la ciutadania.

Europeisme, encara és hora que algú digui que es va equivocar i que votant "no" a la Constitució Europea s'afeblia Europa i no s'enfortia, com es deia per part d'alguns.

Potser la més òbvia, **democràcia**. Tots els partits diuen que la defensen, però alguns tenen una manera peculiar de fer-ho, com vull demostrar.

Democràcia és respecte a l'Estat de dret, a l'imperi de la llei, al principi de legalitat, acceptació de la regla de la majoria, respecte de les minories, és moltes coses. Acceptació de les regles de joc, que governa qui té majoria parlamentària, que al govern correspon dirigir el país, mentre que l'oposició el critica i ofereix alternatives. Això hi ha partits que encara no ho han assumit del tot. Que totes les forces polítiques democràtiques tenen igual legitimitat, sense bons o mals catalans, ni bons o mals espanyols. Fixeu-vos-hi bé. Hi ha qui intenta negar legitimitat als governs. Hi ha qui qüestiona les regles del joc oblidant que per governar no n'hi ha prou amb arribar el primer. Hi ha qui dubta en acceptar les sentències del Tribunal Constitucional. O qui es manifesta en contra de sentències del Tribunal Suprem. El valor de la democràcia, que tots pensem que ens embolcalla a tots, a alguns els deixa al descobert.

Unitat civil. Que a Catalunya no vol dir altra cosa que impedir divisions per raó del lloc de naixement o de la llengua que s'utilitza, i fer-ho compatible amb una aferrissada defensa de la llengua catalana que ha d'esdevenir factor fonamental de cohesió social. Hi ha qui agita polèmiques lingüístiques per dividir el país, hi ha qui intenta treure rèdit polític encara que això trenqui la unitat civil dels catalans. Hi ha qui ho fa. D'un cantó i de l'altre.

Justícia social. No cal que m'hi estengui. Nosaltres, que acceptem l'economia de mercat, no ens resignem que el mercat configuri una societat en què sols prevalguin els més forts, els més poderosos. Els drets no són mercaderies a l'abast sols d'aquells que se'ls puguin permetre. El futur del planeta no està garantit si sols actua la "mà invisible" del mercat.

La igualtat d'oportunitats, la cohesió social i la solidaritat, el socialisme, és per a nosaltres un imperatiu ètic. Nosaltres no som antisistema, però volem canviar aquells elements del sistema que generen desigualtats, inseguretat o injustícia. No propugnem la resignació davant la injustícia, sinó l'acció col·lectiva per pal·liar-la i per eradicar-la progressivament, aquí i arreu del món.

Catalanisme. Reivindicació d'un llegat històric, cultural i lingüístic. Defensa de l'autogovern de Catalunya. Catalanisme implica afirmar la catalanitat de tots els ciutadans de Catalunya i no negar-la a ningú. Impulsar una identificació amb el país basada en valors comuns, compromís cívic i la voluntat de construir una societat avançada, pròspera, justa i solidària. Això que, en teoria, podria ser molt compartit, però resulta que també hi ha qui combat l'autogovern. Hi ha qui practica una divisió entre bons i mals catalans. Penseu en les raons que alguns addueixen per evitar l'accés a la presidència de José Montilla. Penseu què hi ha en el rerafons d'algunes crítiques al Govern de Catalunya quan afirmen gratuïtament que no som capaços de defensar prou bé l'autogovern. ¿No estan dient que només poden defensar l'autogovern uns determinats nacionalistes? ¿No estan dient que els únics intèrprets legítims de l'interès del país són uns determinats nacionalistes? ¿No volen introduir, per la porta del darrera, novament aquesta idea que uns sí que poden i d'altres no podran mai per molts esforços que facin, que d'altra banda tampoc no els seran agraïts?

Federalisme. Això ja és tota una altra cosa. És un combat per l'Espanya plural, sí. Espanya és una Nació de nacions, sí. Que li diguin com vulguin, perquè no hi ha res més ridícul que les discussions nominalistes. Però, a Espanya, hi ha més d'una llengua espanyola. Per ser exactes n'hi ha quatre. I no es pot imposar una sobre les altres. A Espanya, hi hem arribat tots després de segles d'història en comú en els quals no sempre hi érem tots, en què de vegades alguns hi han estat més per força que per grat. Però si bé s'ha assolit una unitat estatal, una voluntat de compartir una història en comú, no hi ha hagut una homogeneïtzació nacional, afortunadament, afegeixo, això ha fet del nostre un país molt més ric que d'altres.

Espanya, “Nació de nacions”

Dit això, no sóc nacionalista. Ni tots els que considerem que Catalunya és una nació som nacionalistes, ni tampoc són nacionalistes tots els que afirmen que Espanya és una nació. Defensar aquest criteri tampoc ens situa fora de la Constitució espanyola, perquè sempre hem considerat que *nació* i *nacionalitat* són sinònims. Cal recordar, per cert, que aquest era precisament un dels arguments dels que s'oposaven a incloure el terme *nacionalitats* en la Constitució espanyola de 1978 per entendre que això significava renunciar a l'Espanya-Nació. És veritat que de vegades reclamem la Memòria Històrica, però també perdem la memòria recent, que és més propera.

El PSC no és un partit nacionalista: nosaltres no tenim com a objectiu la independència de Catalunya, no ens semblaria un avenç, sinó un retrocés. Ni creiem que el sentiment de pertinença nacional serveixi per a distingir les persones, ni que la principal contradicció política sigui l'anomenada *qüestió nacional*, ni que la sobirania resolgui per si mateixa els problemes socials de cap país. Mantenim des de la nostra fundació una relació federal amb el PSOE que, per cert, és objecte de crítica constant per part dels partits nacionalistes.

Els socialistes catalans hem rebutjat sempre la idea que una nació comporti una identitat nacional homogènia basada en raons ètniques, lingüístiques o culturals. I no creiem impossible que dos o més nacions puguin conviure en un

mateix Estat. De fet, Catalunya no és una nació sense Estat. Catalunya comparteix Estat amb altres nacions i regions. Per als nacionalistes, una nació sense Estat és una anomalia a corregir tan ràpidament com sigui possible. Per uns perquè han d'aconseguir la independència, per als altres perquè han d'aconseguir l'homogeneïtzació nacional. Per als nacionalistes, l'existència de dos nacions en un mateix Estat implica necessàriament un conflicte entre sobiranes i identitats. Nosaltres no hi estem d'acord.

Defensem, des del nostre catalanisme, una relació federal entre Catalunya i Espanya, precisament perquè no creiem que Catalunya i Espanya siguin realitats separables. Creiem que Catalunya és una nació plural i diversa, que la cultura catalana té la riquesa d'expressar-se en diferents llengües, i creiem també que Espanya és una Nació de nacions en què ningú té per què negar o discutir la seva identitat a ningú. I recordem que hi ha gent que ha mort per defensar això: per exemple Ernest Lluch. I, per tant, és un combat que si no l'hem abandonat davant agressions tant brutals com aquesta, si algú es pensa que l'abandonarem per un allau d'articles en un diari, posem per cas, estan molt equivocats, és que no ens coneixen. Per tant, vist el panorama, nosaltres diem que això del dret a l'autodeterminació pensant en Catalunya és una "collonada", com diria Josep Pla. És a dir, no és aplicable en el sentit que li donen alguns que no és altre que el de separar-se d'Espanya. Sí que ho és en tant que principi democràtic. Autodeterminació és la Constitució de 1978, l'Estatut de 1979 i, ben recentment, l'Estatut de 2006.

Espanya és una Nació de nacions que funda la seva unitat a partir del principi d'igualtat de drets entre tots els ciutadans, i de la garantia del dret a l'autonomia de les nacionalitats i regions que la integren. Per això rebutgem la pretensió dels que reclamen l'exercici del dret d'autodeterminació, aplicable només a les antigues colònies o a les situacions de falta de democràcia o de negació de drets a les minories nacionals, que llavors no tenen altre opció que la separació, la secessió.

Per exemple, m'agrada molt l'escut d'Espanya perquè tothom s'hi pot sentir representat. Tots hi som, parts diferents d'un projecte definit en comú.

M'agrada molt més l'escut que la bandera. És clar que, a la bandera, també hi va l'escut.

Els socialistes catalans, com la majoria de ciutadans i ciutadanes de Catalunya, considerem absolutament compatible la reivindicació d'un major autogovern per a Catalunya amb la voluntat de compartir un mateix Estat amb tots els pobles d'Espanya, amb els quals ens uneix una relació fraternal fonamentada al llarg dels segles. Precisament, un dels objectius de les reformes que proposem és que els catalans sentin cada vegada més seu un Estat que reconegui sense temor el seu caràcter federal i plurinacional.

La nostra reivindicació de més autogovern i millor finançament persegueix la voluntat d'acostar el poder a la ciutadania, per això som també municipalistes, perquè el federalisme no és només una forma d'organitzar un Estat, és un concepte de màxima proximitat del poder a la ciutadania. Cada instància de l'administració ha de tenir les màximes competències en funció de l'eficàcia amb què presta els serveis que té encomanats.

Creiem que això és possible. Vaig escriure una vegada un article titulat "¿Es el federalismo cosa de ingenuos?". Nosaltres estem convençuts que aquesta és la solució, i, a més, s'ha provat amb èxit a molts llocs. ¿Com han estat possibles els Estats Units d'Amèrica, la República Federal Alemanya o com serà possible la Unió Europea sinó des del federalisme? Som davant d'un projecte d'èxit. Nosaltres defensem els principis, les polítiques i les reformes, i no fem qüestió de les paraules.

Nosaltres pensem que és la millor alternativa a l'altra opció -que hi ha qui la vol-, que és una confrontació entre nacionalismes com a *modus vivendi*, allò que Ortega deia i que en Pasqual Maragall denunciava tot sovint, *la conllevancia*, com que no hi ha més remei, aguantem-nos tal com som, sabent que això tindrà dies millors i dies pitjors. Nosaltres no ens resignem i volem que tots els dies siguin bons.

Ara, com que no som nacionalistes, nosaltres no deixarem de combatre per les nostres idees federals, Catalunya endins i Catalunya enfora, amb nosaltres que no hi comptin per anar cap a Montenegro i Kosovo. A fer turisme, potser. Com a model polític, no és el nostre. Les ganes d'assemblar-s'hi respondrien més aviat a un exercici de masoquisme polític, però jo no m'hi ficaré. Però que tampoc ningú no esperi que deixem de defensar l'autogovern de Catalunya, que pel fet de no voler ser independents, que no volem, no vol dir que no defensarem el que creiem que és just per als catalans i també per al conjunt dels espanyols.

Som federalistes. I això ens fa incòmodes per als nacionalistes catalans i per als nacionalistes espanyols. Pels nacionalistes d'aquí i pels d'allà. Perquè els xoca i no accepten que defensem que pertànyer a una nació no dóna més drets que pertànyer a una altra.

Necessitem que hi hagi federalistes fora de Catalunya. Per ara, sols els trobem a l'esquerra. Uns al PSOE. Que haurien de ser més i no mostrar-se d'una manera tan tímida. Altres a Izquierda Unida i a altres forces progressistes d'àmbit de nacionalitat o regió. Hem de treballar perquè n'hi hagi més i perquè siguin més actius. Perquè ells també s'oposin al patriotisme recentralitzador del PP. En podem dir *dreta extrema*, o el que vulguem, però en aquest tema el que fan és agitar la bandera, i de vegades s'equivoquen, perquè encara la guarden dins l'armari, i es troben que en lloc d'una gavina duu una àliga imperial. ¿Què volen? ¿Dir als espanyols que s'equivoquen, que Espanya s'enfonsa, i que la culpa és dels catalans que s'encaparren a parlar català i es volen endur els diners? Perquè al final és aquest el problema. Per plantar cara a això convé catalanisme i defensa del federalisme aquí i fora d'aquí.

L'Estatut i el Tribunal Constitucional

Obro un petit parèntesi. Ens pregunten què farem si la sentència del Tribunal Constitucional és contrària a l'Estatut. I tenim una resposta rotunda: seguir treballant en la direcció que assenyalen les nostres conviccions. Acceptarem la sentència, naturalment, perquè som demòcrates i respectem la llei i les institucions. I qui digui que no l'acceptarà ha de dir què pensa fer després. ¿Se n'anirà a viure a Kosovo? ¿O a Macao? ¿O a Timor Oriental? De vegades, sembla

que a les ràdios i a les tertúlies tot s'hi val. Hi ha com una cursa per veure qui la diu més grossa. Però nosaltres seguirem treballant per la millora de l'autogovern i la transformació federal d'Espanya que hem defensat sempre. Per tant, l'endemà d'aquesta sentència, sigui quina sigui, no s'acabarà la vida, i ho dic perquè alguns actuen com si aquell dia s'acabés tot, i no podrem fer res més. I tots a plorar, fins i tot alguns proposaran que, abans que passi, ens cremem *a lo bonzo* de forma preventiva. Doncs que vagin passant. Amb nosaltres que no hi comptin. Nosaltres no desertarem d'aquest combat per l'Espanya federal. Si els altres volen desertar, doncs nosaltres no desertarem. Entre d'altres coses, perquè no és un combat només dels catalans, sinó de tots els espanyols que creuen que és possible una Espanya en la qual hi visquin pobles diferents compartint un projecte comú.

Però, alerta! Perquè el debat està trucat. Nosaltres no ens volem posar encara a l'escenari de la derrota. A alguns, els encanta instal·lar-se en aquest escenari. Així poden seguir dient que tots els mals vénen de Madrid, que no hi ha res a fer, i poden defugir les seves responsabilitats. Contra el que alguns semblen pensar: el catalanisme no és la versió catalana del derrotisme. És una altra cosa. Semblen aquells que diuen que la llengua catalana està en perill de mort. ¿Com podrem convèncer a algú que aprengui una llengua si li diem al mateix temps que és una llengua que està a punt de morir?

Catalanisme és bastant més confiança en el poble català que la que semblen tenir alguns que s'omplen la boca de catalanisme, sobiranisme, independentisme,... Molta més confiança. Un poble que va sobreviure culturalment i lingüísticament una dictadura de més de 40 anys, resultarà que, de cop i volta, es fondrà com un terròs de sucre perquè tingui un mal pas, una mala notícia, perquè una reivindicació no avanci prou ràpidament. ¡Quina poca confiança tenen en aquest país! ¿Com pot servir a aquest país algú que hi té tan poca confiança? Per tant, us demano que fem la batalla pel catalanisme, perquè altres ja estan desertant, no sabem què faran, si marxaran de viatge, d'altres es posaran de morros, i algú haurà de defensar el catalanisme. Haurem de ser nosaltres.

N'hi ha d'altres, però, de molt curiosos, que diuen que el millor que ens pot passar és que el Tribunal Constitucional tombi l'Estatut perquè això ens acostarà a la independència. Ho he llegit avui en unes declaracions de l'exconseller Carretero. Tanta ingenuïtat mereix un premi. Però no se'n donen de premis d'aquests. Ara bé, sembla que oblidin un petit detall: la majoria dels catalans no ho volen això, sembla mentida. Però no només això, sinó que la majoria no volen instal·lar-se en un termini llarguíssim de conflictes que no porten enlloc. Crec que hem de combatre aquestes dues derives: la dels derrotistes i la dels desertors. Els que pensen que tot ha d'acabar malament i que no hi ha més remei, i els que diuen que aquesta és la via més ràpida per sortir corrent, sense dir cap a on, ni com, ni amb qui. A més, nosaltres no volem marxar, nosaltres volem quedar-nos. I volem contribuir a definir una identitat comuna dels espanyols, una identitat que és plural. I aquesta batalla la continuarem fent, passi el que passi, peti qui peti.

I el Govern de Catalunya, en aquest tema, també ha fet el que toca. El Govern, com que hi té dret, ha presentat un recurs de súplica contra la decisió del Tribunal Constitucional de revocar el magistrat Pérez Tremps. Diu que si un magistrat ha opinat sobre una cosa, es pot demanar que s'abstingui només quan parli d'aquesta cosa, i no del conjunt.

I surt l'Artur Mas i diu que no hi està d'acord. Un senyor, que s'ha omplert la boca dia i nit de l'acusació que el Govern de Catalunya no és capaç de defensar l'autogovern, i que en canvi no veu bé que el Govern de Catalunya utilitzi tots els instruments al seu abast per defensar l'Estatut i fer prevaler l'interès dels catalans. ¿Però què és això? No ho entenc. No ho entén ningú.

El Tribunal Constitucional haurà de decidir, i acceptarem el que digui, ja ho avanço. Ara, si el Tribunal Constitucional s'encaparra en dir que com que aquest magistrat ha opinat sobre temes continguts a l'Estatut no pot participar en el moment de dictar sentència, el Govern català haurà d'estudiar si hi ha altres magistrats en les mateixes condicions. Perquè, a nosaltres, aquesta doctrina no ens agrada, però el que no seria acceptable en cap cas és que una doctrina que

no ens agrada no s'apliqués de la mateixa manera a tots els membres del Tribunal.

Imaginem-nos que, finalment, la sentència fos desfavorable. Doncs seguirem treballant. Continuarem fent política i perseguint altres objectius i pensarem en altres camins que tenim oberts; impulsant la reforma del Senat, la reforma de determinades lleis orgàniques, afavorint la presència de persones amb sensibilitat autonòmica al Tribunal Constitucional. Farem el que calgui per assolir els objectius que ens hem marcat.

Aquests que al primer canvi de vent no saben què fer o volen sortir corrents i no ens diuen cap a on no serveixen per gestionar la política i el catalanisme al segle XXI. Només qui s'ho cregui de veritat, qui confii en el poble que vol servir, pot identificar-se com la força política del catalanisme.

Farem de tot, menys quedar-nos quiets. I també pensem discutir quina és la millor estratègia en cada cas. Perquè ens volen donar lliçons de defensar l'autogovern uns que durant 23 anys no sols no van gosar, no es van atrevir a fer un nou Estatut, sinó que no van desplegar del tot el de l'any 1979.

Jo tinc molta confiança en el president Montilla però no li demanaré que faci en 100 dies el que els altres no van fer en 23 anys. I jo no acceptaria que els que ens volen posar pressa ara siguin els mateixos que van renunciar a reformar l'Estatut i van trigar molts anys en desplegar l'anterior Estatut i no van acabar, perquè no se'l van acabar. I s'ha de dir perquè hi ha gent que no ho sap o no ho recorda.

Per exemple, la manera de fer del president de la Generalitat. Ara tenen tots una gran passió per l'aeroport, i, mentre uns es preocupen per quina empresa el gestionarà, ell el que fa és portar el president d'Espanya perquè es nulli. I, per tant, també està en discussió quina és la millor manera de defensar l'autogovern. ¿Qui defensa millor l'autogovern de Catalunya? ¿Qui presenta més recursos davant el Tribunal Constitucional o qui més crida? ¿Qui fa més escarafalls o qui obté els objectius polítics que s'ha marcat? Per a mi és evident.

El que hem de fer és desmuntar la fal·làcia d'aquells que persegueixen l'objectiu d'erosionar el govern de Catalunya i el president Montilla.

El projecte del PSC

Aquests són els eixos del projecte del PSC. ¿Creieu que hi ha algun projecte més modern que aquest? ¿Creieu que hi ha algun projecte polític basat en pilars més sòlids que aquest? ¿Creieu que davant d'alguns atacs només ens hem de posar a la defensiva? Jo voldria fer un crit de combat. De combat democràtic, polític, cultural, sabent que el repte de les eleccions municipals és un moment en què no es pot fer demagògia, en què hem de parlar dels problemes de veritat, de solucions de veritat. Però com que sabem que els nostres adversaris no deixaran de parlar d'altres coses també hem d'anar ben armats en aquest camp.

Jo crec que no hi ha projecte polític que pugui atraure major suport que aquest. Totes les enquestes ho diuen. La posició que ocupa el PSC tant en l'espai ideològic (dreta-esquerra) com en l'espai identitari (de major a menor catalanisme) és la que recull més simpatia. I hem de fer que ho sigui encara més. Hem de millorar la nostra capacitat d'atracció i diàleg. Aquest és el catalanisme social que hem volgut fer, i la base del nostre èxit dels darrers 30 anys. ¿N'hi ha prou amb això? No. Perquè hi ha un altre factor de l'èxit, la capacitat d'adaptar el projecte a l'evolució de la societat sense canviar els fonaments. No hi ha res més trist que aquell que fa una reforma que projecta endavant la societat i ell es queda enrere. I aquest sempre és un risc. I nosaltres hem fet tantes reformes que som els que estem més en condicions de seguir-ho fent.

Nosaltres necessitem ser més, acostar-nos a molta més gent que ens vegi com a representants dels seus interessos. Necessitem que la gent que se'ns acosta ens vegi cada cop més propers. Que els que s'incorporen a les nostres files vegin que en el nostre partit poden fer molta i molt bona feina.

Hem de pensar que la proximitat no vol dir tancar-se en un despatx per interpretar les demandes de la ciutadania, sinó estar a peu de carrer. El

socialisme ha d'estar a peu de carrer sempre. Es tracta de practicar una política de proximitat, capaç d'escoltar, entendre i atendre l'evolució de la societat.

De ser capaços d'impulsar el progrés econòmic, la justícia social, la llibertat i la responsabilitat individual - que ningú no s'instal·li en què la cosa pública ho ha de solucionar tot -, la paritat i la sostenibilitat. Conscients que governar no és només administrar o gestionar. Hem de ser capaços de governar per a canviar les coses i de governar els canvis. Hem de ser capaços de guanyar eleccions, però també de guanyar la batalla de les idees, el combat cultural, capaços de mobilitzar àmplies majories. Capaços de trencar els tòpics sobre els quals s'ha forjat l'hegemonia d'un determinat pensament nacionalista a Catalunya. Jo crec que el model gemegant, derrotista i de resultat incert no pot ser ja la més genuïna expressió del catalanisme i tampoc no ho pot ser la ficció independentista, que ni és volguda pel nostre poble ni és una solució als nostres problemes i sols seria l'expressió d'una derrota o d'una deserció del combat per fer d'Espanya un Estat plurinacional.

Jo crec que la preparació de les eleccions municipals és un magnífic exercici de connexió intensa amb la ciutadania. Més candidatures, relleus, continuïtat, plantejaments nous, perseverar en els que han funcionat... És moment d'escoltar i proposar. No és una campanya electoral, en són set-centes, a cada municipi n'hi ha una. És moment d'escoltar, i parlar, i sortir al pas dels profetes del desastre, d'aquells que diuen que no serem capaços col·lectivament de vèncer qualsevol repte que se'ns posi al davant, dels que pensen que de la por en surt un sentiment individualista i un reflux conservador que és bo per a ells. A això hi hem de fer front també. Una societat no se la pot dirigir des de la por i des del derrotisme, des de la manca de confiança en les pròpies forces de la societat. Si fem això, no només guanyarem aquestes eleccions, sinó que posarem un nou graó al camí que hem recorregut aquests trenta anys.

A això, he volgut dedicar la meva conferència. A destacar els fonaments i els pilars del nostre projecte. A allò que el fa tan atractiu, amb tant potencial mobilitzador i reformador. Al llistó ben alt a què aspirem, a allò que ens fa

diferents als altres. Fent honor al llarg viatge que hem fet plegats al llarg de 30 anys i que està cridat a durar molts més anys encara.

Moltes gràcies.